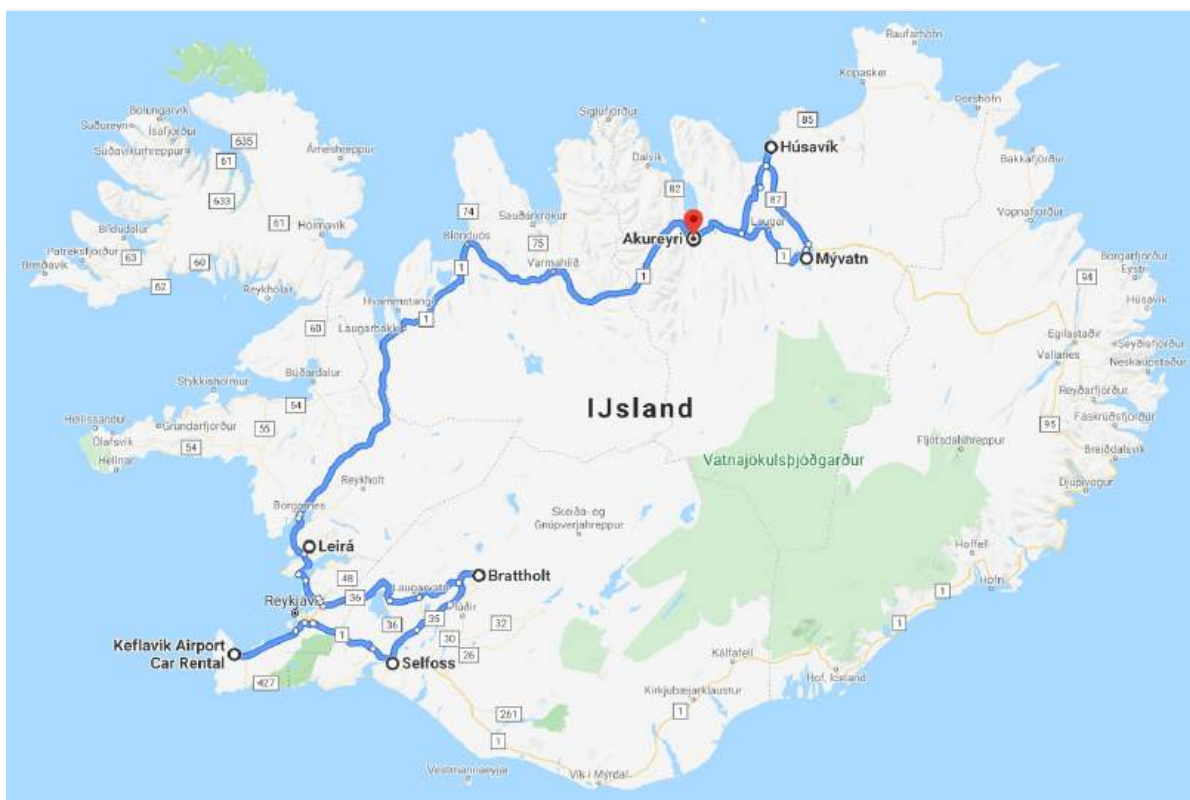

IJsland, here we come!

Over ongeveer 34 uur vertrekt ons vliegtuig vanaf Schiphol naar Reykjavik, de hoofdstad van IJsland. De WHO heeft vandaag afgekondigd dat we een officiële pandemie hebben. Dat kunnen we dan ook weer op ons lijstje afvinken. Ook IJsland is getroffen, zij het met 85 besmette mensen. We zijn redelijk nuchter en doen dan wel lacherig over het virus, wij zien het als een zoveelste griep (en laten we wel wezen, het coronavirus kan niet tippen aan de mannengriep). Maar alle gekheid op een stokje, we kunnen ons ook voorstellen dat mensen zich best wel zorgen maken en angstig zijn. Wat hebben we deze vakantie weer bedacht? Nou, we gaan een roadtrip(je) doen van 8 dagen. En tijdens onze trip vinken we een aantal toeristische trekpleisters af.

We beginnen linksonder op het vliegveld van Reykjavik (Keflavik) en nadat we de huurauto hebben opgehaald (een onontbeerlijke 4x4) gaan we meteen op pad om de Gouden Cirkel te bezoeken. De eerste nacht overnachten we halverwege de gouden cirkel in de buurt van Gulfoss. Daarna bezoeken we de tweede helft van de cirkel en overnachten we aan het einde van de cirkel in Leira. Dag drie wordt een reisdag. We reizen 440km in noordelijke richting via de rondweg 1 die over heel IJsland loopt en hopen aan het einde van de dag in Myvatn aan te komen. Hier willen we de Diamanten Cirkel rijden. Een deel van de weg is 's winters onbegaanbaar, dus ook voor ons zit een rondje rijden er niet in, maar dat lossen we wel anders op. We overnachten twee nachten in Myvatn en gaan daarna naar het noorden, naar Husavik. Op dag 6 leveren

we de auto af in Akureyri en vliegen we terug naar Reykjavik waar we de hoofdstad nog even twee dagen onveilig maken. Op vrijdag 20 maart keren we weer huiswaarts. Waarschijnlijk helemaal platzak (bij wie mogen we 's avonds aanschuiven voor de maaltijd?), we zijn door menigeen al gewaarschuwd hoe duur IJsland is.

Waarom IJsland?

Nou, Reykjavik staat al een tijdje op ons lijstje en IJsland lijkt ons wel een bijzondere bestemming. Normaliter hou ik er niet zo van om de kou op te zoeken, maar in IJsland is het zelfs in de zomer frisjes, dus we nemen de kou voor lief. De koffers liggen al open en we hebben voldoende thermisch ondergoed en laagjeskleding klaargelegd.

Overigens is het in het zuiden van IJsland net iets kouder dan hier in Nederland (in ieder geval rond of boven het vriespunt), de uitdagende kou ontmoeten we in het noorden van IJsland.

En terwijl wij op vrijdag aan het einde van de ochtend in IJsland aankomen, komt zoonlief aan het einde van de middag aan in Lapland (na een busreis van 22 uur, woeha!). Een snoepreisje als onderdeel van zijn 4,5 maanden studie in Zweden. We hebben al een weddenschap afgesloten wie als eerste het Noorderlicht ziet en we vrezen dat hij meer kans heeft dan wij. Maar we hopen natuurlijk dat hij drukker is met andere zaken dan het Noorderlicht zodat wij toch stiekem winnen. (als het Noorderlicht zich laat zien natuurlijk). We vinden het leuk als je weer meeleeft, maar wil je deze verslagen niet meer ontvangen, beantwoord dan de mail en we vallen je niet meer lastig :o).

Wel of niet naar IJsland?

Het is wat met dat Coronavirus!! Het is nu echt niet grappig meer en we leven echt mee met iedereen die erdoor geraakt of zelfs ermee besmet wordt. Gisteren werden de maatregelen vanuit de regering toch behoorlijk aangescherpt. Even twijfelden we of we nog wel naar het buitenland mogen reizen, de VS wil de Europeaanjes ook niet meer ontvangen en dan volgt de vraag: wil IJsland ons besmettelijke Hollandertjes nog wel binnenlaten? Gelukkig bleef het rustig en mochten we vanmorgen het vliegtuig in. Affijn, vanmorgen om 4.38u vertrokken vanuit Zwolle, het was bijzonder rustig onderweg en op Schiphol was het ook rustiger dan we ooit hebben meegemaakt. Heel af en toe kom je iemand tegen met een mondkapje op. Ons vliegtuig zat niet helemaal vol, maar nog ruim voldoende mensen die 'gewoon' net als wij in de deze tijd op vakantie gaan.

Het zat allemaal mee, goede vlucht en netjes op tijd geland. We waren al redelijk dik aangekleed, maar zo koud is het rond Reykjavik nou ook weer niet op dit moment. De verwachting was 2 graden. Toen we landden zei de piloot dat het -2 was. Geeft niet hoor, wij hebben voldoende laagjes, riepen we terug! Nou, ga dan maar even buiten staan. -2 graden Celsius, maar met die wind voelde het tientallen graden kouder! Sjonge wat koud! We zijn ook niks gewend, hebben nog amper winter gehad in Nederland! Gelukkig hoefden we niet lang te wachten op de shuttle bus die ons naar de autoverhuur bracht. En ook daar was het rustig. De medewerker vertelde dat ze veel annuleringen hebben gehad, ook hotels hebben te lijden onder het virus (wie niet?). En onderwijl word ik afgeleid doordat ik de melding krijg dat ons alarm thuis afgaat, dus ik bel even met de inbreker (Fatima ;o). Ik kom weer terug en Harold vertelt me dat we een verzekering hebben van in totaal €55. Hij is de chauffeur, dus hij beslist of er extra verzekerd moet worden, dus ik ga zonder knippen akkoord. Maar zodra ik het bedrag in IJslandse kronen op het scherm zie staan, voel ik nattigheid. Ik ga in discussie en ondertussen gaat Harold door met pinnen. Ik pak mijn appje erbij waarmee ik de koers kan berekenen en wat blijkt, we betalen een bedrag van €275,00!! Ja, zegt de medewerker, €55 per dag hoor! Harold schrikt zich rot en zegt meteen dat hij het zo niet had begrepen. Maar ja, hij heeft al betaald. Ik onderdruk nog net een binnensmondse vloekpartij. De medewerker drukt ons op het hart dat hij het annuleert en dat het bedrag wordt teruggestort. En als we binnen een paar uur geen mail hebben gekregen van het hoofdkantoor, kunnen we zelf contact opnemen. En wat denk je, 7 uur later hebben we natuurlijk nog geen mail gehad. Dus Harold heeft nu zelf maar even een mail gestuurd.

We hebben een leuke toet tot onze beschikking met vierwielaandrijving en leuke kekke spikes in de wielen zodat we goed grip hebben. En dat hebben we af en toe nodig! We gaan op weg en zien al snel dat we een mooie, glooiende witte wereld om ons heen hebben die steeds verandert. Wat het allemaal zo mooi maakt, is de lucht. Die is elke 5 minuten anders, van dreigende regenbuien tot strakblauw. Het contrast van de lucht en de zee, de zwarte rotsen en de witte sneeuw maakt het allemaal nog mooier . We hebben wel menige poging gedaan om het op foto vast te leggen, maar ik denk niet dat we het helemaal over kunnen brengen. Hieronder een reeks foto's die zijn genomen in slechts 1 uur tijd.

We beginnen vandaag aan de Gouden Cirkel, zo noemen ze dat hier. En we kiezen ervoor om de route langs de kust te nemen. Die staat weliswaar in oranje op de zeer uitgebreide en informatieve online kaart van de IJslandse overheid (de informatiestroom over verkeer en weer is hier heel goed geregeld!) en oranje betekent dat er af en toe ijs op de weg ligt. En dat klopt! Harold chauffeert ons veilig door soms wel hele grote ijzige stukken, dus dat zit helemaal snor. Wel spreken we af dat dit het moeilijkste 'niveau' is wat we deze week zullen doen, er zitten nog een paar niveautjes boven en daarna is het gewoon 'niet begaanbaar'. We slingeren langs de kust (met de weg mee hoor), komen amper auto's tegen en zien opeens het bordje Gunnuhver met een aantal geparkeerde auto's. Snel even Google erbij: hier is een geiser. Die willen we zien! Het is vanaf de parkeerplaats nog een kwartiertje lopen, maar in de verte zien we de rook al omhoog kringelen. En onderweg komt ons de onaangename geur van zwavel tegemoet. En naarmate we dichterbij de geiser (en dus de zee) komen, komt er nog een vislucht bij. Een ware straf voor de niet-visliefhebber als Harold is. Het lijkt wel of er een vissoep wordt bereid in die geiser! Er loopt een houten paadje langs de geiser en natuurlijk (want andere mensen doen dat ook) moeten wij over dat paadje (er niet goed over nagedacht dat de wind in onze richting staat). Het gevolg? Een nat pak dat ruikt naar vissoep!

Desalniettemin blijft het bijzonder dat er in een koud sneeuwlandschap gewoon gloeiend heet water uit de grond komt!

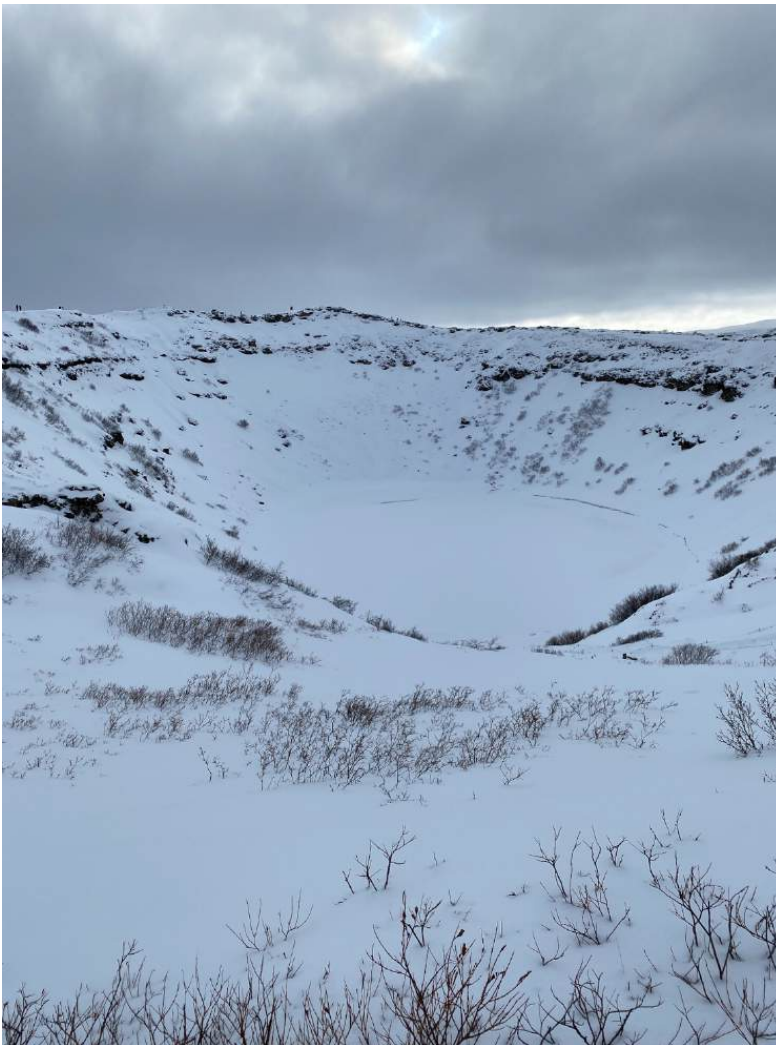
We vervolgen onze reis en komen onderweg nog langs de gevangenis Litla Hraun (ze hebben er zelfs 3 in IJsland).

We rijden via Selfoss (waar we even iets warmes naar binnen schuiven, gelukkig vallen de prijzen (mogelijk vanwege de koersschommelingen) nog mee al is het niet goedkoop, €24 euro voor twee hamburgers met friet en wat te drinken. Daarna rijden we door richting Kerid, een bijzondere krater van 50 meter diep die er in de zomer zo uitziet.

We moesten zelfs betalen om 'm te mogen zien en er een rondje omheen te lopen.
Maar dit was ons uitzicht :(

En toch genieten we van het rondje dat we om de krater kunnen lopen.

Onze volgende bestemming is Faxi, de eerste waterval die we deze vakantie bezoeken. Ik ben groot fan van watervallen, was helemaal emotioneel toen ik de Niagara Falls in het echie zag). En dit is dan wel geen Niagara Falls, maar mooi is 'ie wel, helemaal in dit witte sneeuwlandschap!

En door!

We gaan richting het hotel, halverwege de Gouden Cirkel. Op deze route ligt ook Geysir, een verzameling geisers. Die staan eigenlijk pas morgen op ons programma, maar we besluiten om deze toch vandaag maar te bezoeken. Het is natuurlijk heel bijzonder om zo'n fenomeen te zien met allemaal warmwaterbronnen op een uitgestrekt veld, maar we merkten wel dat het moeilijk mooi op foto te zetten was. Wel kregen we op een afstandje mee dat een van de geisers net even 'ontplofte' met een grote water- en dampwolk tot gevolg.

Daarna door naar hotel Gulfoss (oh ja, voor de taalpuristen onder ons foss betekent waterval en daar hebbuh ze er heel wat van hier op IJsland dus de fossen vliegen ons om de oren!). We worden allervriendelijkst ontvangen. De dame vraagt of we vanavond wat willen eten in het restaurant. Zonder enige twijfel zeggen we: jazeker wel, maar dat komt vast omdat we het laatste kwartier geen enkele bebouwing meer zijn tegengekomen op weg naar het hotel. We hebben dus het gevoel niet veel keuze te hebben. En om nu de hele nacht te teren op een zakje teriyaki pinda's is ook wat

overdreven. We zoeken een plekje in het restaurant (dat eigenlijk meer op een bedrijfskantine lijkt) en als we de menukaart zien, is dat wel even schrikken. Maar ja, ze hebben wel een beetje een monopolie in deze uithoek. We kiezen alleen een hoofdgerecht (een simpel kipfiletje van ruim 25 euro pp), maar het smaakt wel.

De gouden cirkel rond

Behoorlijk vroeg worden we wakker na een bijzonder stille nacht. We zouden eventueel nog gewekt worden als het noorderlicht zou verschijnen maar ondanks de heldere nacht geen noorderlicht.

We vragen ons beide af waarom het nog steeds zo warm is in de slaapkamer. We hebben zelfs het raampje een eindje open staan en het is toch echt -11 graden buiten. Ik heb weliswaar de kachel lager gezet (op 17 graden) maar ja, als er koude lucht door het raam boven de verwarming stroomt, besluit deze zelfstandig standje lava aan te houden. Simpel de stekker uit de kachel trekken had het probleem opgelost. Nou ja, dan alsnog de stekker eruit, het raam maximaal open en kijken of we slaap nog even kunnen vatten. Ik dommel nog wat weg maar Renate kan de spanning van de dag niet aan. Om 7 uur zit ze al te kwispelen in bed want ons eerste hoogtepunt vandaag betreft de watervallen bij Gullfoss. En daarvan zeggen sommige, 'roze-bril-dragende-ijslanners' dat deze waterval zelfs mooier is dan de Niagara watervallen. Gelukkig hebben we die ook in levenden lijve mogen aanschouwen (voordat die wortelhaar dragende president de boel op slot gooide) dus wij kunnen een eerlijk oordeel vellen. Om 8 uur staan we kant en klaar om aan te vallen op het ontbijt. En het moet gezegd worden dat is prima geregeld. Geen 'over-the-top' ontbijt met kaviaar en zalm maar gezond, voedzaam en zeker voldoende. We genieten van het mooie uitzicht uit de ontbijtzaal.

Omdat het bezoeken van de Gullfoss watervallen het mooist is als nog niet de toeristenbussen uit Reykjavik zijn gearriveerd, rijden we om 9 uur in een kleine tien minuten naar de parkeerplaats bij de waterval. Op de parkeerplaats is het intussen een komen en gaan van grote auto's met aanhangers waarop de prachtigste sneeuwscooters staan. Ik sta kwijsend te kijken en royaal als Renate is zegt ze: 'Als gij da nou leuk vin, dan doede ge dat toch gewoon' (overigens geen idee waarom ze opeens Brabants praat!). Ik besluit het aanbod nog even in overweging te nemen. We kleden ons warm aan want met een beetje wind erbij is de gevoelstemperatuur al snel een graad of -15 a -20 en dus bedekken we elk vrij lichaamsdeel. We wandelen 5 minuten naar beneden en worden dan verrast door een prachtig uitzicht op de waterval(en). Een deel is bevroren maar een groot deel stort met een bulderend geraas de kloof in. We staan alleen op het uitkijkpunt en Renate moet even een brok in de keel wegslikken. We wandelen naar de diverse uitkijpunten en genieten van deze prachtige natuur. Echt heel erg mooi! En mooier dan de Niagara watervallen? Absoluut, zeker als je weet dat de Niagara watervallen gemanipuleerd worden en 's nachts een soort van 'uit' gezet worden.

Nadat Renate uitgekispeld is besluiten we om verder te trekken. De wegen zijn nog steeds prima begaanbaar en de helderblauwe lucht met stralende zon begeleidt ons op ons avontuur. We komen af een toe een auto tegen maar in zijn algemeenheid kunnen we wel stellen dat het best rustig is op de weg. De rust en prachtige natuur doen ons genieten. Onze volgende stop is nationaal park Thingvellir. Na drie kwartier rijden we het park binnen, de weg voert om een gigantisch meer heen. Grote delen zijn bevroren maar de uitzichten worden alsmaar spectaculairder. We kijken onze ogen uit. Na een dik uur parkeren we de auto en wandelen we rond bij een locatie in het park waar twee aardplaten over elkaar zijn geschoven en waar prachtige rotsformaties zijn ontstaan. Hier is het inmiddels behoorlijk druk met toeristen maar we zetten er stevig de pas in. Het is hier prachtig en de natuur is schitterend.

Nadat we hier meer dan een uur hebben rondgelopen, een lekker broodje hebben gescoord en de mooiste kiekjes hebben gemaakt besluiten we verder te reizen. Eigenlijk hebben we nog maar een doel en dat is het eindpunt van vandaag, Hotel Laxarbakki. Maar avonturiers als wij zijn (Renate voelde zich echt Dora the Explorer vandaag!) besluiten we de voor de hand liggende route te mijden en onze eigen weg te zoeken. We slaan van de hoofdweg af en rijden tientallen kilometers om, langs een fjord. Dit is het Hvalfjordur (spreek uit: iets met veel water met rotsen aan de zijkant). Een andere naam voor dit fjord is het walvisfjord.

Hier komen we nagenoeg niemand meer tegen maar de route en het uitzicht vergoeden alles. Echt supermooi en prachtig omgeven door bergen. Overigens werd dit fjord in WO II gebruikt door de Engelsen en Amerikanen om konvooien te verzamelen voordat ze de grote plas overstaken.

We genieten van de rit en halverwege, na een korte stop en het bewonderen van het uitzicht, zie ik plotseling een aanwijzing dat we in de buurt zijn van de hoogste waterval van IJsland. Dit is de Glymur waterval. Als ik Renate mijn ontdekking vertel beginnen haar ogen te glimmen en jawel, daar is het kwispelen weer. We voelen ons nog meer ontdekkingsreiziger en rijden naar een parkeerplaats vanaf waar je moet lopen naar de waterval. Renate schat in dat het een kilometer lopen is maar weet het niet zeker. Vol goede moed en met de crampons onder de voeten (een soort van spikes/sneeuwstappers die het lopen op ijs en sneeuw vergemakkelijken) beginnen we in een stille omgeving aan onze tocht. Het paadje dat we volgen is gemaakt door mensen die voor ons de tocht hebben gemaakt en slingert door het landschap. We lopen, lopen en lopen en horen maar geen waterval. Als we na een kleine 3 kwartier een ander stel tegenkomen vraagt Renate toch maar even: 'Is het nog ver (maar dan op zijn Engels...)'. De jongeman antwoordt: 'Best wel, en je moet om een rots heen en oh ja, de hele waterval is bevroren. We lopen nog twintig minuten door en staan voor een bijzonder steile afdaling. Heel in de verte (minimaal een kilometer verderop) zien we een aantal berggeiten een paadje oplopen. Als we onze lasbril af hebben gezet zien we dat het hele kleine mensjes zijn (tenminste ze lijken klein op die afstand) die moeizaam een paadje naar boven lopen. En ze zijn dan nog steeds niet bij de waterval! We kijken elkaar aan en nemen een wijs besluit. Hier stopt onze queeste naar de Glymur

waterval en we keren op onze schreden terug. Al met al een mooi stukje hiken maar met een licht onbevredigend resultaat.

Nadat we onze vermoeide benen in de auto hebben gehesen besluiten we naar het hotel te rijden. De uitzichten zijn nog steeds spectaculair maar de vermoeidheid slaat ook wel een beetje toe.

Bij het hotel Laxarbakki aangekomen (wat ik als snel omdoop in het Bates motel uit de film Psycho) checken we in.

Een prima kamer waar nog wel de kookluchtjes van de vorige gasten hangt maar met een beetje parfum is dat zo opgelost.

Maar nu nog eten? We besluiten naar het 15 km verderop gelegen Akranes te rijden om daar een lokale supermarkt te plunderen. Daar aangekomen vergapen we ons aan de schappen vol met toiletpapier en sturen we een appje naar wat mensen met de vraag voor wie we dit kostbare IJslandse souvenir moeten meebrengen.

We scoren wat fruit en een diepvriespizza wat ons diner van de avond gaat worden.

We keren terug naar het hotel. Inmiddels is het al 1900u, eten met smaak de pizza op (nou ja, de ene smaakt wat beter dan de andere) en leggen ons te ruste. Een prachtige

dag met veel indrukken loopt zo op zijn eind.

ZONDAG 15 MRT 2020, 1:47 PM

Gestrand in het noorden van IJsland

Vanmorgen weer fris en fruitig wakker geworden met dit uitzicht van uit onze kamer.

Maar het eerste nieuws van de dag was dat zoon ons informeert dat hij door zijn opleiding dringend wordt verzocht naar Nederland terug te keren. Kortom, einde minor in Zweden (of blijft het bij een onderbreking?) en een mogelijke studieachterstand. Hij zit nu nog met zijn studiegenoten in Lapland en is donderdag weer terug in Stockholm. Wij zitten nog in IJsland (code groen, in tegenstelling tot Nederland met code oranje). Finland heeft inmiddels ook code oranje, dus of de groepsreis eerder moet worden afgebroken is ook onzeker. We laten het maar even op ons inwerken en hij moet maar even beslissen wanneer hij dan naar Nederland wil en kan reizen.

Affijn, na dit nieuws toch de draad weer opgepakt en na een lekker ontbijtje (met zijn tweetjes in ons uppie in de ontbijtzaal) trappen we de brommer weer aan.

Vandaag staat een reisdag op het programma, van het westen van IJsland (Akranes) naar het noorden (Myvatn) via de rondweg 1, een rit van 440 kilometer. De lucht is deels bewolkt en dat geeft toch wel weer mooie beelden.

Na een kilometer of 50 ziet Harold een bordje staan van een bezienswaardigheid: Glanni. Even snel gegoogeld en ja, we hebben weer een waterval(letje) te pakken. Die laten we niet aan onze neus voorbijgaan, zeker niet na onze teleurstelling van gistermiddag. We rijden een halve kilometer het land in, parkeren daar de auto en dan is het nog een paar honderd meter lopen naar de waterval. Inderdaad niet zo'n hele grote, maar wat een schatje! Vooral de contrasten van de zwarte ondergrond en de sneeuw/het ijs zijn heel mooi.

Daarna door. We genieten onderweg van prachtige vergezichten, zo jammer dat een foto het gevoel niet kan overbrengen dat wij krijgen bij het zien van de mooie landschappen.

Maar na nog eens 50 kilometer betreft het weer ineens enorm en niet veel later zitten we in een heuse storm van stuifsnieuw. Stoppen kan niet (geen parkeerplaatsen en alleen het zwart van de weg is af en toe nog zichtbaar, daarnaast is het alleen maar wit en nog eens wit) en het zicht is uitermate slecht. Dus met de gevarenlichten knipperend rijden we heel heel langzaam door. Harold achter het stuur, ik met de navigatie in de hand om mijn chauffeur te wijzen op de bochten die eraan komen, want ook die zien we niet. De gele paaltjes die om de 20 meter langs de weg staan, zijn pas laat zichtbaar en de middenstreep is vaak al helemaal niet te zien. Als we af en toe achter een auto zitten, kunnen we ons nog daarop richten.

En dit blijft vele kilometers zo. Soms wordt het iets beter, dan kunnen we weer doorrijden, maar op andere momenten waaien we bijna van de weg af. Tussendoor is het even rustig en in de verte zien we de lucht opentrekken, maar wij gaan natuurlijk net een iets andere kant op...

Als we uren later eindelijk in het dorpje Varmahlid aankomen, worden we tegengehouden door de politie. Tot hier en niet verder, de weg is afgesloten vanwege te veel sneeuw. Onze bestemming is nog 150 kilometer bij ons vandaan. In eerste instantie willen we het nog wel even een paar uurtjes uitzingen, wellicht dat de versperring binnen afzienbare tijd wordt opgeheven. IJsland biedt heel veel online informatie over het weer en na wat speurwerk moeten deze twee amateur Pieten Paulusma's besluiten dat het vandaag niet meer wat gaat worden. Mogelijk dat de weg later op de avond wel begaanbaar is, maar om dan te gaan rijden lijkt ons niet verstandig. Dus moeten we op zoek naar een alternatieve slaapplek. Aangezien we kunnen fluiten naar onze centen van de overnachting in Myvatn, wil ik absoluut niet te veel betalen voor de komende nacht, (jaja, ik kan wel zuunig zijn!) maar het moet wel goed zijn (voor een dubbeltje op de eerste rang). Dus komen we bij een Guesthouse terecht dat tegen een bergheuvel aan zit. Lovende kritieken op internet, dus het moet wel wat zijn. We moeten nog even 10 km rijden en komen eindelijk bij onze bestemming aan. Een prachtige omgeving, dat wel!

En tja, wat zullen we ervan zeggen? Het is een gebouw dat er van buiten uit ziet als... een vervallen bende en van binnen eruit ziet als een... vervallen bende. De eigenaar laat ons de kamer zien die hij in gedachten heeft en ik zie een bed waar ik zelfs nog met mijn benen uitsteek. Ik vraag vriendelijk of hij niet een groter bed heeft en hij brengt ons naar de master suite, een veel grotere kamer met een ledikant en een divan. Het is schoon en euh, ja, en ... daarmee is alles wel gezegd. Toilet en douche op de gang. Wel een apart en ruim damestoilet, van alle gemakken voorzien... ;o)

Maakt niet uit, ook dat ziet er schoon uit, maar duidelijk ingericht door iemand die zich beter niet met inrichten bezig had moeten houden. De eigenaar is alleraardigst en als hij me een beetje rondleidt, stuit ik op de receptie annex gemeenschappelijke zitkamer annex slaapkamer (zijn bed achter een kamerscherm). Okay dan! En ondertussen worden we continu gevolgd door zijn kat Boris Jeltsin en zijn hond Rosa.

We drinken even samen een kopje koffie/thee en we laten hem kennismaken met Neerlands trots, onze stroopwafels, die hij met smaak opeet.

Daarna trekken we ons terug in de master suite. We moeten nog wat eten, maar hebben beide geen trek in weer een ritje na deze vermoeiende dag, dus ik denk dat we het menu uit 2018 (ook geldig in 2019 en 2020 gelukkig) er maar even bij moeten pakken.

Diamanten cirkel - deel 1

Nou, die receptionist/eigenaar/gastheer/kok heeft gisteravond nog een aardige hamburger uit het menu van 2018/2019/2020 voor ons geproduceerd!

Na een aardige nachtrust in het bijzondere pension (wat heet bijzonder, een omgebouwde boerderij, die ook nog zo ruikt met een man als eigenaar (we noemen hem Bjornasson), worden we bij het ochtendgloren wakker. Een snelle blik naar buiten laat zien dat er een sneeuwstorm woedt. De sneeuw komt horizontaal aan ons slaapkamerraam voorbij en we vrezen het ergste voor de weg die we nog moeten afleggen. Tenslotte is dat dezelfde route die we ook gisteren niet konden afleggen. Nadat we het laatste corona-nieuws tot ons hebben genomen (tsjonge, jonge, jonge dat gaat niet goed...) besluiten we toch onszelf klaar te maken voor vertrek. Maar eerst nog even een tussendoor sober doch voedzaam ontbijt naar binnen werken. De allervriendelijkste eigenaar geeft aan dat het beter is nog een paar uur te wachten (we zitten rond 8 uur aan het ontbijt) omdat de wegen dan echt vrij zijn. Dus we happen ons een weg door het geserveerde ontbijt en leunen nog even achterover. Rond half negen zegt hij opeens dat het misschien toch al wel nu kan. 'Just drive, see what happens' (oftewel gewoon probeer'n, ie ziet wa hoe wiet oi kumpt). We (nou ja Renate dan...) checken alle websites die gaan over weersverwachtingen, conditie van de weg, windsnelheden (dat hebben die IJslanders enorm goed geregeld, zeer accurate informatie) en besluiten de boel bij elkaar te pakken. Zeker een bijzonder gastvrije eigenaar maar het licht smoezelige gevoel raken we nog niet echt kwijt. Renate regelt de laatste financiën met Bjornasson en ik loop naar buiten met rugzak en grote koffer. Ben twee meter buiten de deur en WHAM, daar ga ik onderuit op de spekgladde ondergrond. Uiteraard kijk ik gelijk om mij heen maar niemand die het heeft gezien. Wel leidt dit tot een klein deukje in mijn ego. Ik graaf de auto uit de sneeuw (en dat was echt even nodig) en start vast de motor om de auto warm te laten worden. Bjornasson loopt nog steeds rond in de kleren waarin we gister kennis met hem maakten, we weten vrijwel zeker dat hij er ook in heeft geslapen. Hij vindt het jammer dat we vertrekken en wil Renate nog knuffelen, maar zij beroept zich op 1,5 meter corona-afstand (pfew!). We spreken grappend af dat we hem bellen zodra we onderweg vast komen te zitten en Bjornasson zegt toe dat hij ons dan zal helpen. Daar gaan we! De eerste 1,5 km is nog eigen weg van het pension en die is deels vrij van sneeuw. En als we nog geen 150 meter op weg zijn, doemen ineens een aantal fikse sneeuwduinen op. Bam! Ik rij onze waggie muurvast in een sneeuwduin. Dit leidt tot een megadeuk in mijn ego waar het gemiddelde uitdeukbedrijf een beste boterham

aan kan verdienen. Renate heeft de grootste pret! Snel bellen we de eigenaar en houden hem aan zijn woord. Hij komt met een enorme joekeloekes van een auto en sleept ons eerst naar achter uit de sneeuw, en gaat daarna doodleuk een paar keer heen en weer door de sneeuwduinen rijden om ze een aantal kopjes kleiner te maken. Binnen 15 minuten zijn we weer op weg.

We duiken de 1 weer op (de rondweg van IJsland met een lengte van meer dan 2000 km) op en duimen dat de wegomstandigheden van dien aard zijn dat we geen vertraging meer oplopen. Ik voel me net een zogenaamde Ice Road trucker als we over de besneeuwde wegen richting Myvatn rijden, onderdeel van de Diamanten cirkel. Vandaag willen we het zuidelijke deel bezoeken, morgen komt het noordelijke deel van de cirkel aan de beurt. Het weer klaart steeds meer op en de wegen zijn behoorlijk begaanbaar dus we schieten lekker op. Af en toe komen we nog een sneeuwruimer tegen en soms rijden we langs sneeuwwallen van wel 2 meter hoog. Onze eerste stop van vandaag is de waterval Godafoss. En jawel, onze trouwe lezers voelen hem al aankomen, dit is zeker voor Renate weer een mooi moment. En eerlijk is eerlijk, ook deze waterval is prachtig en ligt in een prachtige omgeving. We kijken wederom onze ogen uit en genieten van het natuurschoon.

Na een korte pitstop met koffie en echt wel keilekkere appeltaart vervolgen we onze weg richting het bijzonder grote meer Myvatn. We cruisen met een beschaafde snelheid en het weer wordt steeds beter. We komen door Akureyri met allerschattigste stoplichten

en mogen bij een toltunnel van 7,5 km maar liefst €10 aftikken. Heldere zonschijn en mooie vergezichten zijn ons deel. Het grote voordeel van deze weg is dat de bezienswaardigheden goed aangegeven staan. Dus daar kun je prima op vertrouwen. Als we langs het meer Myvatn rijden zijn we weer in een compleet ander landschap beland.

We zien een bordje met de naam Klaraströnd en besluiten een kijkje te nemen. Renate, de wizzkid, googelt al snel dat het hier gaat om een prachtig stukje natuur waar je een rondje van ongeveer 2 km kunt lopen. We komen nog 1 ander stel tegen en we ploegen door de af en toe enkeldiepe (voor Renate kniediepe) sneeuw. Maar wat is het hier mooi. Een schitterend uitzicht over het meer, de ruwe natuur en de heerlijke stilte om je heen. We genieten volop.

Na deze wandeling wordt het tijd om door te gaan. Next stop is Hverir. Dit zijn kokende modderputten met hete stoom die ongelooflijk naar zwavel stinken. Als we er aan komen, lopen we een rondje. Vieze smerige, bruine smurrie als modder, check! Stinkende stoomputten, check! En eerlijk is eerlijk de stank is best een beetje wel heel veel onaangenaam. Mooi natuurwonder, moest alleen niet zo stinken. Maar ja, ook deze kunnen we weer afvinken.

Inmiddels beginnen onze magen te knorren en zoeken we een lokale supermarkt op om een voorverpakt broodje te scoren die ik verrassend lekker vind en Renate maar zo zo. Lekker in onze waggie verorberen we het broodje onderwijl overleggend waar we nog naar toe willen. We besluiten dat het Krafla moet worden, een grote vulkaan. Deze stond op ons lijstje, maar wat blijkt, we zijn er al voorbij. Dat wordt terugrijden. Ik zeg ter plekke hardop mijn vertrouwen op in de navigator. Dat had ik beter niet kunnen doen... Er volgt een preek van Renate waarbij ik alleen maar steeds "Ja, je hebt gelijk" zeg, en we komen na een paar minuten tot de conclusie dat we elkaar nog hard genoeg nodig hebben. We crossen snel die kant op, maar ai, de laatste twee kilometer

naar de krater is afgesloten, niet te berijden en al helemaal niet te bewandelen. We kijken elkaar aan en besluiten om te keren. We bezoeken nog een grot (die ook afgesloten is) en willen nog een aantal kilometer verderop een prachtige rotspartij bezoeken. De weg er naar toe herbergt een aantal sneeuwduinen en de eerste vier neem ik als Juha Kankkunen (zoek maar op wie dit is) met veel flair. Bij de 5e (met in gedachten de allereerste sneeuwduin van vanochtend) twijfel ik licht. En daar waar ik natuurlijk met veel bravoure deze hindernis wil nemen grijpt navigator Renate hard doch meedogenloos in. Dit gaan we niet proberen. En meteen daarna besluiten we dat het eigenlijk wel welletjes is geweest voor vandaag. We kijken elkaar vermoeid aan en besluiten om een uur of 4 richting het hotel te gaan. Gelukkig is dit niet ver meer. Het is het Myvatn Fosshotel en dit is een waar paradijs vergeleken met ons laatste logeeradres. We kijken samen naar de persconferentie van Mark Rutte (waarvan wij allebei vinden dat hij het goed doet) en schuiven aan tafel voor een welverdiend diner. We eten lekker en zijn om 8 uur terug op de kamer. Hieronder zien jullie het uitzicht wat we zien vanuit ons hotel. Morgen weer een nieuwe dag.

Diamanten cirkel - deel 2

We hebben de stralend zonnige dag gisteren afgesloten met een diner in het hotel.

Maar daarna waren de knolletjes ook wel op. Het liefst wilden we vanmorgen heeeel rustig aan doen en pas in de middag echt actief worden. Een deel van de diamanten cirkel is namelijk afgesloten, dus er vielen twee bezienswaardigheden af van het dagprogramma. Maar toen zagen we dat de weersverwachtingen voor vandaag niet zo positief waren. Tenminste, in de loop van de dag sneeuw en harde wind. Dan toch maar weer op tijd op, ontbijtje naar binnen werken en de hort op.

Op deze foto kun je zien hoe hoog de sneeuw is, de sneeuw torent boven de bus uit en de vlaggenmasten steken er nog maar half uit (foto is genomen vanaf de 1e etage):

Het hotel was nagenoeg leeg, deels door de sneeuwstormen van de afgelopen maanden, deels door onze nieuwe gezamenlijke vijand Corona. Om 9.30u rijden we weg bij het hotel. Het is behoorlijk mistig. We zien de weg, daarbuiten is het wit. Na een half uurtje rijden klaart het wat op. De wegen zijn mooi schoon.

Maar niet veel later zien we alweer dreigende wolken en wordt het wegdek slechter.

We rijden vandaag naar de noordkust van IJsland en we weten dat we in de loop van de dag sneeuwbuien kunnen verwachten vanaf de Straat van Denemarken. Als we aan de kust aankomen, sneeuwt het nog niet, maar het water, de sneeuw, de zwarte rotsen maken een prachtig plaatje.

Hier is de zee nog rustig, een paar kilometer verderop wordt de kust ruiger en de zee wilder.

We reizen door naar Asbyrgi, een V-vormige kloof in het noorden van IJsland. Als we bij het nationale park aankomen, is het er enorm rustig. We lopen naar het bezoekerscentrum en worden te woord gestaan door een vriendelijke dame die ons uitlegt dat een wandeling naar het midden van de kloof 4 kilometer is (dus ook nog 4 kilometer terug). Harold vraagt naar de bekende weg: "Druk vandaag?" Ze antwoordt vriendelijk: "Jullie zijn nummer 3 en 4". Ze vertelt ons dat de route het mooist door het bos, als we het tenminste niet erg vinden om tot onze knieën weg te zakken in de sneeuw. Nou... 4 km door diepe sneeuw en weer terug? We vinden een uitdaging best leuk, maar we zijn op vakantie hoor. We kunnen wel via de weg lopen. Dus dat doen we dan maar. We parkeren de auto een eindje verderop (scheelt weer 150 meter) en zien nog net nummer 1 en 2 wegrijden. We gaan vol goede moed op pad... om na een meter of 100 in ieder geval bij elke willekeurige stap tot halverwege de knie weg te zakken. Het loopt erg zwaar en niet prettig, je weet steeds niet hoe diep je wegzakt. En de voetstappen van onze voorgangers houden hier ook op, die zijn rechtsomkeert gegaan. Maar wij geven niet op! Harold denkt de oplossing te hebben en we steken door een veld, Harold voorop. Hij denkt dat we toch maar het pad door het bos moeten nemen... Volgzzaam als ik ben, zeg ik niks en ploeter achter hem aan. Beelden zeggen meer dan woorden:

Na een half uur ploegen door de sneeuw geven we het op. Maar we moeten nu ook nog weer terug, Harold heeft het zweet op zijn voorhoofd staan. We hebben onze beweging vandaag wel weer gehad!
Dichter bij dan dit zijn we helaas niet gekomen:

En we hadden graag hier gelopen:

Het is niet anders. Terug in de auto en op naar het hotel in het vissersplaatsje Husavik

(ook aan de noordkust). Het begint inmiddels stevig te sneeuwen en de weg is al snel helemaal wit.

We komen mooi op tijd aan in het hotel, nog een Fosshotel (zelfde keten als die van gister). We hebben inmiddels wel natte schoenen en sokken van de vele sneeuw. We laten alles drogen en blijven rustig op de kamer terwijl de wereld weer steeds witter wordt. Dit zingen we wel even uit!

Opperste romantiek

Jaja, gisteren (17 maart) waren we 25 jaar getrouwd. De hoofdreden van deze vakantie, het cadeau aan onszelf (voor deze uitzonderlijke prestatie ;o), was een reis naar een bijzondere locatie: IJsland. En dat het in het echt nog zoveel bijzonderder is, hadden we beide niet verwacht. We denken dat jullie met alle verslagen en foto's wel een beeld hebben gekregen van het land. En we kunnen je verzekeren, in het echt is het nog vele malen mooier.

Okay, de reis was al een groot cadeau, ik wilde er toch nog wel wat romantiek tegenaan gooien op de dag zelf. Op de 16e in het hotel bij Myvatn gevraagd of we de volgende ochtend ontbijt op bed konden krijgen. Euh, nee, daar doen we niet aan. U mag wel zelf spullen halen van het buffet en meenemen naar uw kamer. Mwoah. Dan maar een romantisch diner in Husavik, waar we gistermiddag aankwamen. Ik heb om 18.30u een tafeltje gereserveerd in het nummer 1 restaurant van het dorp. Een eenvoudig maar gezellig restaurant zonder poespas waar je gewoon een voor-, hoofd- en/of nagerecht bestelt. Ik nodigde mijn hubby uit om met mij uit eten te gaan en daarvoor was hij uiteraard wel te porren.

Het restaurant is niet ver van het hotel vandaan. De auto was inmiddels weer ingesneeuwd, het waaide behoorlijk en sneeuwde nog steeds, dus kozen we voor een

korte wandeling door het inmiddels bijna uitgestorven dorp met een schattig kerkje.

Een romantische wandeling door een sneeuwbus die horizontaal in je gezicht waait. In het restaurant mochten we kiezen uit een aantal tafeltjes die minimaal 3 meter van elkaar verwijderd waren. Want ja, Corona he? En aan de foto kun je zien dat het maar goed is dat ik gereserveerd had ;o). Eerlijk is eerlijk, achter Harolds brede schouders zat nog een gezelschap en rechts buiten beeld zat een man alleen aan tafel (niet op beeld want ja, AVG he?)

Het allerschattigste meisje in de bediening bracht het bestek en een karaf water naar de tafel en zette het een meter van ons vandaan om afstand te kunnen houden. Ze vond het allemaal maar lastig, vervelend, nieuw en moeilijk. Wij waren allang blij dat we nog een keer uit eten konden, dat lukt in Nederland al niet eens meer op dit moment!

We bestelden allebei een voor- en een hoofdgerecht en ik bestelde als bijgerecht nog een groene salade. Ze vroeg me of ik de salade bij het voor- of het hoofdgerecht wilde. Ja, natuurlijk bij het hoofdgerecht.

Niet veel later kwam ze als eerste met de salade (huh?), twee voorgerechten en daarna liep ze weg om, zoals we 20 seconden later merkten, het hoofdgerecht op te halen.

Kortom, we hadden alles in een keer op tafel staan. Tsja, echt veel zin om het hoofdgerecht terug te sturen had het volgens ons niet, dus we voelden de druk om (heel romantisch) te zorgen dat we ons maaltje op kregen voordat het koud was. Een uur later stonden we weer buiten. Gelukkig was de wind gedraaid en kregen we opnieuw de sneeuw horizontaal in ons gezicht op weg naar het hotel. Hoe romantisch wil je het hebben? ;o)

Het doet ons denken aan onze huwelijksdag 25 jaar geleden (en misschien weten degenen het nog die er die dag bij waren), we hebben toen regen, sneeuw, hagel, windstoten en zon gehad. En ook toen heeft ons dat niet weerhouden om de liefde te vieren. Dus.

Stresstest deel 2

De sneeuw bleef maar aanhouden vannacht. Vanmorgen was de wereld nog een stukje witter dan gister. En het sneeuwen was nog niet klaar. Een snelle blik op het online wegennet laat zien dat de hele route naar het vliegveld van Akureyri (onze eerste bestemming vandaag op 70km afstand) rood is. En rood betekent niet toegankelijk! Euh... Gaan we hetzelfde meemaken als een paar dagen geleden? Dan maar even de weersverwachtingen erbij gepakt, de IJslandse buienradar inclusief windsnelheid, windrichting en temperatuur. Ook dat ziet er nog niet zo best uit. Okay, adem in, adem uit. Dan maar vast even inchecken bij Air Iceland. Met moeite kom ik op de juiste website om daar te lezen dat onze vlucht is geannuleerd. Euh... WAT? En nu? Waar is mijn Zen-app? Okay, we overwegen onze opties. We moeten de huurauto inleveren bij het vliegveld van Akureyri. En als we echt geen vlucht meer hebben, kunnen we ook doorrijden naar Reykjavik... alsdattenminste de wegen op enig moment weer opengaan.

Nog een keer controleren en via een andere website ontdek ik dat onze vlucht is omgeboekt naar een vlucht van twee uur later. Okay, kleine zucht van verlichting. Maar inchecken? Waar, hoe, waarmee? Dat kan ik nergens vinden. Harold blijft rustig (zoals altijd) en refereert nog even aan de receptionist die gisteren zei dat alles weer goed zou komen vanmorgen met de wegen. Uhuh!

We houden de online wegenkaart nauwgezet in de gaten en tegen de tijd dat we toch echt op pad moeten om op tijd bij het vliegveld te zijn, is er alleen nog 1 deel van slechts 10 kilometer met zo'n driehoek met rode rand, geel vlak en een dik vet uitroepteken dat schreeuwt: 'onbegaanbaar!' Harold zegt: "We gaan gewoon op pad, we zien het onderweg wel". Okay, in het hotel blijven zitten heeft ook geen zin. Toch vraag ik nog even na bij een ECHTE IJslander (een medewerker van het hotel) en laat haar zien waar we langs moeten. Ze wuift het weg: "Gewoon doorrijden", komt goed. We gaan met samengeknepen biljetjes op pad (ik tenminste). Het eerste stuk is goed te doen. Maar zodra het beruchte deel van de weg in zicht komt, wordt het weer ook slechter, de wind neemt toe en de sneeuw stuift alle kanten op. Als we moeten afslaan, stopt rechts een Caddy om ons voorrang te geven. Harold, galante ridder als hij is, laat hem voorgaan onder het mom: "Ik heb 'm liever voor me, dan zie ik waar ik naartoe moet." Maar door achter deze auto te rijden, stuift het sneeuw nog meer op en af en toe zien we alleen nog maar een zwart vlekje en voor de rest is de wereld wit.

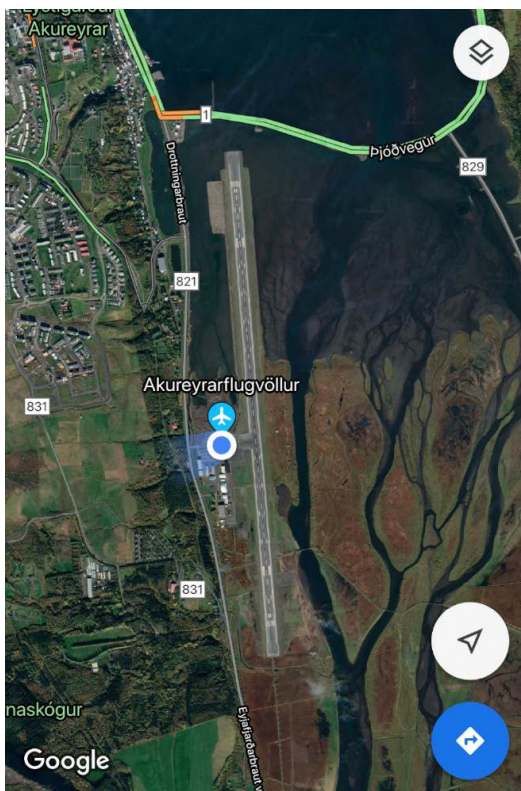

Alle hens aan dek, geen tijd meer om foto's te maken (dit was nog een foto met redelijk goed zicht), maar kin op het dashboard en vier ogen gefocust op de weg. Het duurt niet lang voor we een groot bord tegenkomen waarop staat dat de weg is afgesloten. De Caddy voor ons rijdt gewoon door. Tsja, dan wij ook maar. Maar ook de chauffeur voor ons heeft het af en toe moeilijk en staat vrijwel stil om te wachten tot een windvlaag voorbij is zodat hij weer zicht heeft. Links en rechts sneeuwwallen van meters hoog, de weg helemaal wit, soms zie je gewoon niet wat weg is en wat zijkant. Wij kachelen er braafjes achteraan. En gelukkig, na een kilometer of zeven hebben we het ergste gehad en kunnen we fatsoenlijk doorrijden. We duiken weer de toltunnel

van 7,5km in en aan de andere kant doemt in Akureyri op.

We moeten eerst een brug over en Harold wijst me links het vliegveld aan. Ik zie alleen een landings-/opstijgbaan die eindigt in het water... De stress neemt weer toe. Heb er natuurlijk de ballen verstand van, dus ik weet niet of we richting het water gaan opstijgen. Maar daarover horen jullie later vast meer.

We toppen de benzinetank af, Harold zet me af bij de 'terminal' (een klein gebouwtje met wel 1 hele check-inbalie) en een bijzondere taxfree shop:

Na een paar uur wachten staat het vliegtuig voor ons klaar, eentje met echte propellers! We gaan aan boord en ik hoop van harte dat we niet boven het water opstijgen.

Inmiddels zijn we een aantal uren verder. Dus we hebben ook deze vlucht weer overleefd. We stegen gelukkig niet op boven het water, pfew. Maar ja, dan nog, wat had ik er aan willen doen?

Meteen na de vlucht volgt een deukje in mijn ego. We zijn namelijk op de **nationale** luchthaven van Reykjavik (in de stad) geland en niet op de **internationale** (die 30km van de stad ligt). En ik had vervoer geregeld (en betaald) vanaf het internationale vliegveld. Gelukkig kost een ritje met de taxi €12,00 dus een kwartiertje later staan we voor de deur van ons verblijf voor de laatste twee nachten in de hoofdstad van IJsland. Na wat gehannes met allerlei elektronica waarbij we de deur pas kunnen openen met een pincode, daarna via een iPad allerlei pincodes moeten invoeren en vragen moeten beantwoorden. Het lijkt wel een escape room! Daarna moeten we bellen met iemand, die geeft ons weer een nieuwe code voor een sleutelkastje. Het deurtje gaat open en het vakje van onze sleutel licht groen op. Yes, we hebben een sleutel. En gewoon gehaald hoor, binnen een uur!

Nog geen 10 minuten later ploffen we neer in ons schattige studio-appartement. De verwarming staat hier op standje kernsplitsing en daar kan ik (Harold en ik neem nu het schrijven van dit stukje over) niet zo goed tegen. Zeker niet als ik in dezelfde warmte mijn schoonheidsslaapje moet doen vannacht. Dus snel alle verwarmingen (wel 2 hele) op standje 0 en laat maar afkoelen dat appartement. Overigens is het jullie ook opgevallen dat onze partyplanner annex navigator annex eigenste reisbureau steekjes laat vallen (zoals hierboven waarin ze zich gewoon een compleet vliegveld vergist? Zou dan toch zo langzamerhand de leeftijd een rol gaan spelen? Nou ja, het is dat ze zo charmant is maar anders zou ze er niet mee weg komen).

Als we gesetteld zijn in het appartement besluiten we een eerste stadsverkenning uit te voeren. We hebben even de hoogtepunten opgezocht en besluiten in ieder geval morgen gebruik te maken van een (jawel, gratis en voor niks) stadswandeling met een lokale gids. Dan hoor je net even wat meer mooie verhalen bij de bezienswaardigheden (al dan niet een beetje aangedikt...). We kleden ons warm aan en duiken het bruisende stadsleven in van Reykjavik. Nou ja, bruisend? 75% van de mensen die we tegenkomen is toerist maar het is gewoon in de populairste winkelstraat van heel Reykjavik helegaar nie druk nie. En ja, ook hier hebben de grappen rondom corona de intrede gedaan.

Er zijn lang niet zoveel toeristen als normaal zou moeten zijn volgens ons maar dat betekent wel dat we de ruimte hebben. We wandelen de winkelstraat op en neer, slaan bij de supermarkt een ontbijtje in maar constateren samen ook dat het best wel van de frisse is zal ik maar zeggen. Wel maken we nog even een langeafstandskiek van de prachtige kerk. Die gaan we morgen ongetwijfeld van dichtbij bewonderen.

We wandelen terug naar het appartement en bereiden ons voor om een keuze te maken welk eettentje we met ons buitengewoon aangename gezelschap gaan verblijden. We besluiten dat het Brass moet worden en dat ligt best wel dichtbij. Overigens dat is het grote voordeel van Reykjavik, alles is hier op loopafstand. Renate scoort een heerlijke salade en ik laat me weer eens overhalen tot een burger met blauwe kaassaus. We genieten van het heerlijke eten en de superleuke, vlotte bediening. Na een kopje koffie als dessert gaan we op weg om een mooie foto te maken van een andere bezienswaardigheid.

We lopen langs de boulevard aan zee, op weg naar een mooi kunstwerk, Solfar. Ook wel Sun Voyager (Zonnereiziger...?) genoemd. We vinden het niet gek dat iedereen hier een vikingschip in ziet (wij namelijk ook) maar het is een prachtig kunstwerk tegen een adembenemende (figuurlijk omdat het zo mooi is en letterlijk omdat er een knoertharde ijsskoude wind waait vanuit zee) achtergrond. Oordeel zelf maar wat je erin ziet.

We maken de nodige kiekjes en wandelen terug naar ons holletje. Rustig dit verhaaltje afdrukken en langzamerhand gereed maken voor hopelijk een heerlijke nachtrust. Tot morgen.

Reykjavík in ongeveer 42 uur

Als we op onze 7e dag in IJsland wakker worden, zitten onze eerste 12 uur in Reykjavík er al ruim op. Vannacht was onze laatste kans op het zien van het noorderlicht, maar we gaven het op en gingen op tijd naar bed. We kunnen even rustig aan doen vanmorgen, ontbijtje hebben we gisteren al gehaald. We hebben een leuk appartement midden in de stad, dicht bij de hoofdstraat van het centrum. Of we daar in de praktijk nou echt blij mee moeten zijn...? Het is namelijk meer een straat met alleen maar winkeltjes met souvenirs en kleding, niet echt dat je zegt authentiek IJslands. En dan te bedenken dat het echte toerisme hier pas sinds een jaar of 7-8 op gang is gekomen. Inmiddels meer dan 2 miljoen toeristen per jaar (daarvoor rond 300 duizend) dus iedereen wil een graantje meepikken van deze nr. 1 inkomstenbron voor IJsland. We hebben om 10.30u een 'gratis' stadswandeling met gids op het program staan. Het zonnetje schijnt, de lucht is blauw, we hebben weer geluk. We zijn netjes op tijd op het verzamelpunt en met ons nog 7 anderen, waaronder vier jonge twintigers (meiden) uit Weert, een student uit Griekenland (die dankzij corona niet kan doorreizen naar Tallinn, zijn volgende bestemming) en een ouder stel dat zich helemaal heeft ingepakt in sjaal en muts en de hele wandeling geen een woord zegt. De meiden uit Weert stellen ons meteen al teleur door doodleuk te vertellen dat ze vannacht erop uit zijn getrokken en het noorderlicht hebben gezien. Ook moesten ze zonodig nog even benadrukken hoe mooi het was.

Onze gids heet Tomas (en dat spreek je in het IJslands toch echt een beetje anders uit, we kunnen het niet nadoen). Hij heeft een Amerikaanse vader en IJslandse moeder, zijn beheersing van het Engels en IJslands (naar wat wij kunnen inschatten) is perfect. Een van zijn eerste gespreksonderwerpen is het begrip 'gratis'. Want eigenlijk niksnie gratis, hij wil een fooi en niet zomaar een fooi, maar een bedrag dat wij vinden dat de wandeling waard is. Ach, we kennen het inmiddels en we vinden het wel een goed principe. In twee uur tijd vertelt hij ons alles over de IJslandse geschiedenis en naar eigen zeggen (als student geschiedenis), zo bijzonder is die geschiedenis niet. En Harold haakt al helemaal af na een uurtje als Tomas vertelt dat ze geen leger hebben. Ook amper politie en die heeft niet eens wapens. Maar wat we de hele week al hebben gemerkt, het is een gemoedelijk en vriendelijk volkje. Slechts 360.000 inwoners waarvan 2/3 deel in Reykjavík woont. En IJsland is 2,5 keer groter dan Nederland. Inmiddels is IJsland zover dat iedere inwoner die uit het buitenland terugkomt eerst twee weken in quarantaine moet. Hier kan dat en ze doen het ook gewoon. Het aantal toeristen dat op dit moment nog in Reykjavík zit, is slechts 5% van wat er normaal zit.

Leuke details over IJsland? Het water (echt heerlijk kraanwater, afkomstig van de gletsjers) is gratis, elektriciteit en studeren is gratis, veel wegen/voetpaden worden verwarmd door een buizensysteem onder de grond dat is aangesloten op thermische bronnen, dus weinig tot geen sneeuw en ijs op de straten. Geweldig land om te wonen, toch? Totdat hij begint over 230 dagen regen per jaar, in de winter dagen dat het bijna niet licht wordt, in de zomer dagen dat het bijna niet donker wordt en maximaal slechts 15 graden. Harold kijkt beteuterd als hij zich realiseert dat hier de 'rokjesdagen' dun gezaaid zijn (om maar niet te zeggen geheel afwezig). Veel depressie onder de bewoners.

En met zo'n laag inwoneraantal is iedereen in zekere zin familie van elkaar in IJsland. Daarvan hebben ze een volledige database die teruggaat tot de 9e eeuw. Wil je daten met iemand, zoek dan eerst even uit of je niet verliefd wordt op een neef of nicht. Want aan de achternaam merk je het ook niet. Kinderen krijgen een voornaam en hun achternaam bestaat uit de voornaam van een van hun ouders, gevolgd door 'zoon' (son) of dochter (dottir). Dus mocht Tomas zijn vader Gunnar als voornaam hebben, wordt de volledige naam Tomas Gunnarson. De IJslandse taal (Oud-Noors) is nooit veranderd en als er een nieuwerwets woord bij komt, gaan ze dat gewoon omschrijven in het IJslands en plakken ze alle woorden aan elkaar. Het gevolg is dat ze woorden hebben tot wel 63 letters lang die voor ons onleesbaar zijn met die rare tekens die zij in hun alfabet hebben. Niet te begrijpen en uitspreken is helemaal een Mission Impossible! Reykjavik is ontdekt door ene Leifur Eriksson die twee boomstammen met de stroom liet meevoeren. Toen deze land raakten in een stomige baai (de rook van de geisers), werd de naam van de stad 'stomige baai', Reykjavik in het IJslands. Dus. Een van onze eerste stops is de vijver bij het gemeentehuis, waar het beeld staat van de onbekende ambtenaar (hij die hele dagen werk doet dat niemand ziet en de last van de wereld op zijn schouders draagt). Jullie begrijpen dat Harold die natuurlijk ook 'gewoon' ambtenaar is zich helemaal kan identificeren met dit bijzondere beeld.

We gaan het gemeentehuis binnen waar een prachtige grote kaart (met reliëf) staat van het eiland. Elk klein dorpje, gehuchtje en gemeenschap van minimaal 2 huizen staat op deze kaart. Ook alle wegen die deze bewoonde delen met elkaar verbinden zijn weergegeven. Interessant weetje hierbij is dat IJsland ieder jaar ongeveer 2 centimeter groeit als gevolg van 2 uiteendrijvende aardplaten. Dus ooit zal IJsland het grootste en misschien wel machtigste land ter wereld zijn (niet dat wij of jullie dat zullen meemaken gokken we).

Natuurlijk komen we daarna ook nog langs het oudste, nog bestaande houten huis van Reykjavik.

Uiteraard gelegen in het oudste buurtje van Reykjavik waar de huizen nationaal erfgoed en kleurig zijn.

Even verderop komen we op een plein met twee pilaren die de boomstammen voorstellen die Leifur Eriksson heeft gebruikt om de plek te vinden om de stad te stichten. Afbeeldingen van boomstammen kom je op heel veel plekken tegen in de stad. De stalen buizen zijn lekker warm voor je handen dankzij de stoom die uit de thermische bronnen komt. Veel IJslanders gebruiken die om op koude dagen lekker de handen te warmen.

Na de wandeling eten we eerst een hapje in de haven en daarna gaan we door naar de Halmsgrimkirkja, een kerk. Dit is niet eens de grootste of belangrijkste kerk van de stad, maar wel de meest opvallende. Je kunt hier met de lift naar boven voor een mooi uitzicht op de stad. De kerk is ook pas een jaar of 35 oud.

We maken later die dag betere foto's van het uitzicht, dus die voeg ik niet toe. Maar om op het hoogste punt van de kerk te komen, kom je langs de klokken en dat vond ik wel een mooi beeld:

In de kerk hebben ze overigens een orgel met maar liefst 5275 orgelpijpen! Groot, groter, grootst zullen we maar zeggen. Indrukwekkend in ieder geval.

Daarna door naar Perlan, een hoger gelegen museum/expositie net buiten het centrum. Er rijdt een gratis shuttlebus vanuit het centrum naar Perlan, maar wij zijn bikkels (en we zijn bij de kerk toch al halverwege), dus die laatste 25 minuten kunnen er ook nog wel bij. Harold navigeert ons met veel zelfvertrouwen naar de locatie. En ja, hij kan het niet nalaten om te vermelden dat we deze week wel wat ander navigatiewerk meegemaakt, maar hij is zo aardig om geen namen te noemen. Tsss. Wat ons betreft is dit de mooiste attractie van de stad. Een tentoonstelling over de

elementen water en vuur, de flora en fauna van het land en een echte ijsgrot. Ik neem als een echte koningin plaats op de ijstroon en Harold mag ernaast komen staan.

En als klapper op de vuurpijl zit er bovenop Perlan een glaskoepel waar je een gigantisch mooi uitzicht hebt over de omgeving van Reykjavik. Als we de lift uitstappen in de koepel (ook wel café), overvalt ons een geweldig uitzicht op de omgeving. Er zitten echter ook veel studenten die samen aan het studeren zijn. Bij navraag verneem ik dat dit niet doorgaans hun studieplek is, maar nu ook hier de scholen gesloten zijn, kijken ze uit naar openbare gelegenheden als Perlan. Ik zou er niets van terecht brouwen, ik zou alleen maar naar buiten staren!

Een etage lager kun je buiten foto's maken, dat is nog beter dan door het glas. En weer genieten we (voor de laatste keer) van het geweldige landschap in combinatie met de zee en de lucht.

We pakken nog even een film over het noorderlicht mee in het planetarium, erg fraai gedaan! Maar moeten concluderen dat deze beelden het dichtst bij het zelf ervaren van het noorderlicht komen.

Op onze laatste avond van deze vakantie hadden we een paar uurtjes badderen in de thermische bronnen van Blue Lagoon gepland staan. Belachelijk duur, dat wel. Maar op woensdag hebben we besloten om het toch maar af te zeggen in verband met Corona, ook al krijgen we nog maar slechts de helft van het betaalde bedrag terug. We sluiten de dag (en daarmee de vakantie) af met een diner in het (volgens onze grote vriend TripAdvisor) beste steakhouse van Reykjavik, Steikhúsid. Reserveren lijkt ons niet nodig, ook gisteravond was er vrijwel niets te doen in alle restaurants en we voelen ons bofbipsen dat we nog één keertje uit eten kunnen (voorlopig). Elk ander tafeltje is gedekt om er zo voor te zorgen dat er voldoende 'sociale afstand' is tussen de gasten. Overigens adviseren ze hier in IJsland 2 meter.

We genieten van een heerlijk diner en concluderen dat we een geweldige vakantie hebben gehad en veel prachtige dingen hebben gezien. Het noorderlicht en de Blue Lagoon hebben we dan gemist, maar misschien een volgende keer?

Op de terugweg naar het hotel sneeuwt het behoorlijk, maar ik wil nog graag een foto maken van het imposante beeld van de Zonnereiziger in het echte donker, zie hier het resultaat.

Terwijl ik dit schrijf, zitten we in de lucht, op weg naar Amsterdam. Het was rustig op het vliegveld, onze vlucht was een van de weinige vluchten die niet is geannuleerd. Het is voorlopig de laatste vlucht vanuit Reykjavik van Transavia naar Amsterdam.

Eenmaal thuis ontbreekt er nog één persoon uit ons gezin en dat is Timon. Hij vliegt morgen aan het einde van de middag vanuit Stockholm naar Amsterdam. Begrijpelijk teleurgesteld dat hij zijn minor in Stockholm moet staken, niet wetende wat dit inhoudt voor zijn studie (vertraging?) en of hij (op enig moment) nog terug kan en mag om het af te maken. En om wat te gaan doen in Nederland? Zoveel mogelijk thuiszitten, net als de rest van Nederland. Niet echt een fijn vooruitzicht. Maar daar weten jullie inmiddels al een aantal dagen alles (of in ieder geval veel) van af. En als jullie het kunnen, kunnen wij het ook.

We willen jullie allemaal bedanken voor het meelezen maar vooral met het meeleven of we nog wel thuis kunnen komen. Dat voelt gewoon goed.